

ОСТАННЄ СЛОВО БОГДАНА ЛЕПКОГО

Олександр Глотов
доктор філологічних наук,
професор НаУ „Острозька академія” (УКРАЇНА)

ABSTRACT

Аналіз статті Богдана Лепкого «Під пам'ятником Петра I», у якій письменник порівнює твори Олександра Пушкіна, Адама Міцкевича та Тараса Шевченка, пов'язані темою Петербургу та історичної ролі царя Петра.

Ключові слова: Богдан Лепкий, Олександр Пушкін, Адам Міцкевич, Тарас Шевченко, Петербург, Петро Перший, порівняльний аналіз.

Анализ статьи Богдана Лепкого «Под памятником Петра I», в которой писатель сравнивает произведения Александра Пушкина, Адама Мицкевича и Тараса Шевченко, связанные темой Петербурга и исторической роли царя Петра.

Ключевые слова: Богдан Лепкий, Александр Пушкин, Адам Мицкевич, Тарас Шевченко, Петербург, Петр Первый, сравнительный анализ.

Analysis of the article by Bogdan Lepky «Under the monument of Peter I», in which the writer compares the works of Alexander Pushkin, Adam Mickiewicz and Taras Shevchenko, related to the theme of St. Petersburg and the historical role of Tsar Peter

Keywords: Bohdan Lepky, Alexander Pushkin, Adam Mitskevich, Taras Shevchenko, Peterburg, Peter the First, comparative analysis

Analiza artykułu Bohdana Łepkogo „Pod pomnikiem Piotra I”, w którym autor porównuje twórczość Aleksandra Puszkina, Adama Mickiewicza i Tarasa Szewczenki, nawiązując do tematu Petersburga i historycznej roli cara Piotra.

Słowa kluczowe: Bohdan Łepki, Aleksander Puszkina, Adam Mickiewicz, Taras Szewczenko, Petersburg, Piotr Pierwszy, analiza porównawcza.

***

Життєписи Богдана Теодора Нестора Сильвестровича Лепкого¹, видатного письменника, чий доробок в українській літературі, як відомо, кількістю поступається лише невтомному Каменярєві, засвідчують, що він попри все був вельми плідним літературознавцем [Б. Лепкий — автор літературознавчих досліджень «Василь Стефаник» (Львів, 1903), «Про житє великого поета Тараса Шевченка...» (Львів, 1911), «Маркіян Шашкевич: Характеристики українських письменників» (Коломия, 1912), «Про Шевченків „Кобзар“» (Львів, 1914), 1 Білик Н. Богдан Лепкий. — Тернопіль: Джура, 2001. — 172 с.; Герасимов Г.П. Лепкий Богдан Сильвестрович // Енциклопедія історії України: у 10 т. / Інститут історії України НАН України. — К.: Наук. думка, 2009. — Т.6. — С.123; Енциклопедія українознавства. — Львів, 1994; Ільницький М. М. Лепкий Богдан Сильвестрович // Енциклопедія сучасної України : у 30 т. — К., 2003–2016; Мельничук Б. Лепкий Богдан Теодор-Нестор Сильвестрович // Тернопільський енциклопедичний словник: у 4 т. — Тернопіль: Видавничо-поліграфічний комбінат «Збруч», 2005. — Т.2, С. 344-347; Погребенник Ф. Богдан Лепкий. — К.: Товариство «Знання», 1993. — 64 с.

«Чим жива українська література?» (Відень, 1915), «Про життя і твори Тараса Шевченка» (Вецляр, 1918), «Незабутні» (Берлін, 1921), «Пушкін» (1939)]¹. І у цій іпостасі, як бачимо, Лепкий був перш за все українстом, істориком української літератури. Що набуло особливої ваги тоді, коли письменник опинився в еміграції, у Польщі, яка, набувши у 1918 році незалежність, прихопила по дорозі до неї кавалок «кресів», західноукраїнських земель. Зрештою, базова середня освіта Лепкого в польськомовних австро-угорських навчальних закладах була достатньою для того, щоби по закінченню філології Львівського університету працювати вчителем польської та німецької мов.

Але у культурній свідомості Польщі Богдан Лепкий залишився саме як «посол української культури в Польщі»². Тож нема нічого дивного у тому, що навіть тоді, коли літературознавчі міркування дослідника стосуються явищ якихось інших національних літератур, компаративістичний приціл Лепкого завжди має на увазі рідну українську пічку, від якої він і танцює.

Саме так сталося й з невеличкою, на дванадцять сторінок, статтею, розміщеною у XVII томі «Праць Польського товариства досліджень Східної Європи та Близького Сходу», який вийшов друком 1939 року. Головою того Товариства (*Polskie Towarzystwo dla Badań Europy Wschodniej i Bliskiego Wschodu*) був відомий у міжвоєнній Польщі літературознавець Вацлав Ледницький³, який народився й здобув освіту у дореволюційній ще Москві, тож саме тому очолював єдину у тодішній Польщі кафедру російської літератури в Ягеллонському університеті, де й видавалися згадані Праці.

Звертаю увагу на те, що стаття Богдана Лепкого «*Під пам'ятником Петру І*», яка у бібліографіях зазначена як «*Пушкін*», бо власне пушкінській темі, а саме — поемі «Мідний вершник» був присвячений увесь сімнадцятий том Праць, опублікована у 1939 році. Не можу сказати, яким саме місяцем збірка була підписана до друку, але у будь-якому випадку 1 вересня 1939 року Польща почала свій хресний шлях у Другій світовій війні. Тож вже наступного року редактор Вацлав Ледницький емігрує до нейтральної ще Бельгії, а професор Ягеллонського університету Богдан Лепкий після закриття закладу, спробувавши бодай якось вижити, не подолав історичної скрути й у віці 68 років помер через місяць після вторгнення німців на територію материкової України.

Тому можемо говорити, що так історично склалося: ці дванадцять сторінок стали останнім словом Богдана Лепкого. Далі — тиша...І вічність.

***

Стаття існує не тільки у самому сімнадцятому томі Праць Товариства, але й у вигляді копій в різних бібліотеках. Зокрема, мені вдалося здобути у Львівській національній науковій бібліотеці України імені В.Стефаніка скановану копію відбитка з оригіналу збірника як «*Nadbitka z tomu XVII Prac Polskiego Towarzystwa dla badań Europy Wschodniej i Bliskiego Wschodu p. t. Puszkina 1837—1937, Kraków 1939*». Стаття написана для польського читача, тож — польською мовою.

Польська мова Богдана Лепкого вишукана й не завжди надається до буквального перекладу, бо дослідник продовжує бути поетом, який навіть за університетською кафедрою не цурається крилатого слова й летючої думки. Тому наперед кажу, що якогось усталеного українського відповідника цього тексту

1 https://uk.wikipedia.org/wiki/Лепкий_Богдан_Сильвестрович

2 Wojcieszuk-Kukielka, Izabela. Bohdan Łepki (1872-1941) jako ambasador ukraińskiej kultury w Polsce //Wschodni Rocznik Humanistyczny. Rocznik 2009, tom VI. S.325-333

3 https://pl.wikipedia.org/wiki/Wacław_Lednicki

мені знайти не вдалося, й усі евентуальні цитати з Лепкого — у моєму власному перекладі.

У тому самому томі, до речі, опублікована, мабуть, теж остання, бо автор помер у травні 1939 року, стаття славетного філолога Александра Брюкнера (*Aleksander Brückner*) «Пушкін, Міцкевич, Фальконе». Та маленька, на дві сторінки, стаття вражає рішучістю висловів. Зокрема, Брюкнер пише про те, що Пушкін, мовляв, ставився до Кондратія Рилєєва, поета-декабриста, повішеного царем Миколою I, радикально негативно й шкодував, що не «прибрав» його на якійсь дуелі. А наприкінці взагалі універсалізує усіх росіян, навіть найліберальніших, навіть революціонерів-декабристів, як таких, які неспроможні сказати правду про творіння Петрове — державу російську¹.

Підозрюю, що жодна культурологічна національна слов'янська школа новітнього часу не може оминати питання, хто у цьому контексті більш талановитий, більш стражденний, більш принциповий та більш патріотичний. Зокрема, у бермудському трикутнику «Пушкін-Міцкевич-Шевченко» гинуть без сліду кандидатські та докторські дисертації, монографії та газетні вигуки з приводу дня народження чи смерті когось з тої сакральної трійці. Автор цих рядків, наприклад, свого часу відгукнувся друкованим, на межі обценності, словом² щодо монографії Євгена Нахліка «Доля — Los — Судьба: Шевченко і польські та російські романтики»³. Що не завадило Євгену Казиміровичу успішно захистити з цього ж приводу докторську дисертацію.

У різні часи по-різному читач оцінює одного й того самого автора, це природно. 1384 пам'ятники Тарасові Шевченку по всьому світі — це світовий рекорд в категорії «Монументи, встановлені діячеві культури». Острозька академія увійшла до книги рекордів Гіннеса з приводу найдовшого безперервного читання шевченкового «Кобзаря» — 19 діб⁴. Проте у жодному світовому рейтингу поетів Тараса Григоровича, на жаль, немає.

Пушкін — «сонце російської поезії», «наше усе», «російська людина у її розвитку, у якому вона, може бути, з'явиться через двісті років». А що там з рейтингом? А та сама проблема: у перекладі Пушкін перетворюється на Байрона секонд-хенд.

Міцкевич зберіг польську культуру, польську мову, польську націю — коли польської держави не було і невідомо було, чи буде колись. Тому репутація Міцкевича (зрештою — і Юліуша Словацького, його молодшого сучасника) серед поляків була і є непохитною. Та знову ж — жодна з поем польського пророка не вийшла за межі суто національного патосу.

І Богдан Лепкий (так склалося) у своїй останній праці намагається вирішити, де саме «стрічаються лінії світогляду трьох найбільших поетів слов'янства» (цитата зі Вступної статті Максима Рильського до його перекладу «Пана Тадеуша» Адама Міцкевича).

Спершу — Пушкін. Бо збірка планувалася з приводу 100-річчя від дня смерті родоначальника російської літератури. По-польськи вдумливо два роки

1 [https://pl.wikisource.org/w/index.php?title=Plik%3APuszkina_Mickiewicz_Falconet_\(Brückner\).djvu&page=1](https://pl.wikisource.org/w/index.php?title=Plik%3APuszkina_Mickiewicz_Falconet_(Brückner).djvu&page=1)

2 Позвольте возмутиться// Глотов А. Филологические очерки. — Острог, 2015. — С.305-308.

3 Нахлік Є.К. Доля – Los – Судьба: Шевченко і польські та російські романтики/ Євген Нахлік. — Львів, 2003. — 568 с.

4 <http://www.oa.edu.ua/ua/top/ginnes>

збирали та редагували матеріал. Так от, з Пушкіним Лепкий явно не може дати собі раду. *«І польські і російські історики літератури по-різному розуміють ідею “Мідного вершника”», «не тільки ідеологія, але й фабула цього твору є такою дивною, можна сказати — «несамовитою», що з якоюсь однією установленою інтерпретацією погодитися не легко»* — нема, мовляв, нічого однозначного, от такий він, Пушкін, загадковий їжачок, що ніхто не годен його розкусити.

Більше того: *«У божевільному Євгенії не важко відкрити певні рефлексії психіки самого Пушкіна, його трагедію, його родову гордість і неповноцінність класу, до якого він належав, його національний патріотизм і вроджену революційність, його захват красою Петербургу і тривогу за майбутнє цієї царської столиці, коротше кажучи — ціле сплетіння суперечностей, яке потребує гармонізації»*. Хвора держава, хворий герой, несамовитий поет. Що з них взяти? І чи вони винні у тому, що вони такі?

Боязка поступливість українця, який живе у Польщі, передчуваючи чергову битву народів, з якої невідомо хто і як вийде живим. А в цей час в материковій, радянській Україні, яка є уся залежною від монструозної Росії, виявляється, вшановують Шевченка (*«справжнє обличчя Шевченка починає щойно тепер з'являтися з-під нашарувань пилу, яким його вкрив суворий час і ще більш суворі читачі та прихильники поета, а отже зараз (додамо від себе), коли вже маємо науково опрацьовані тексти творів Шевченка і коли дослідження його життя і творчості посунулися значно вперед»*). А в цей час саме Радянський Союз (читай — Росія) намагається протистояти страшній фашистській загрозі, про яку краківському професору мало що відомо достеменно, але усім своїм життєвим досвідом професійного утікача та конформіста він знає, що чогось доброго очікувати годі. А зазіхати на Пушкіна, навіть у демократичній Польщі, це все одно, що написати клязу на Сталіна. Після цього жити будеш, як казав пізніше білоруський лідер, погано, але недовго.

Про Міцкевича Лепкому говорити було і простіше — й водночас неймовірно складно. Тому що виразник польського менталітету, історично перманентний ворог усього російського — Міцкевич не міг не бути союзним по духу українському дослідникові. Вони брати по крові. Але це знає українець. Поляк цього знати не хоче. У жодній з поем Міцкевича нема українців. Ніяких нема, ані добрих, ані поганих. А де він міг побачити українця? В Москві? На Литві? В Одесі? В Криму? А й навіть побачив би: чи для шляхтича є щось цікаве, придатне для літературного використання у житті пересічного «хлопа», мови якого він не розуміє, а історію якого він не знає?

Тому коли йдеться про скандально знамениту III частину поеми «Дзяди», яка в Радянському Союзі не видавалася, де Міцкевич знущається з історичних російських святинь, яка спонукала власне Пушкіна дати супернику-ляху гідну відповідь — поему «Мідний вершник», тоді Міцкевич для Лепкого друг, товариш і брат. *«Відчуття кривди, жаль, гнів та обурення вибухають у “Фрагменті” (Ustępie) щиро, відверто та з невгамовною силою, змінюючись та блискаючи усіма відтінками поетичної образності від піднесеного пафосу до гнівної іронії та сатири. Грандіозність Петрової столиці зовсім не приваблює Міцкевича»*.

Але не забуває український дослідник, що для Міцкевича Пушкін — друг. Хай навіть які б не були між ними непорозуміння, вони між собою завжди домовляться. Тому не може Лепкий второпати, чому *«на статую царя Петра (Міцкевич) дивиться інакше, аніж його друг Пушкін, хоча визнати треба, що у*

цьому випадку він є більш стриманий у словах, більше рахується з ними». Бо тому що Міцкевич — такий самий державник, як і Пушкін. Тільки він державник без держави, державник, який ще пам'ятає, що таке — «від моря до моря», що таке, коли мовою московських бояр була мова польська, а на престолі московському сидів польський ставленик. Будь-який письменник — син свого часу. Виразник духу народу, усього того, що є у цьому народі і доброго, і не надто.

Розповідь про Тараса Шевченка Лепкий починає зі слів: «Шевченко вмів добре по-російськи і по-польськи, знав також твори Міцкевич і Пушкіна». От цікаво, чи вмів бодай пару слів Міцкевич по-українськи? Або хоча б по-литовську? Бо ж «Litwa, ojczyzna moja». І чи знав щось з польської культури Пушкін, крім франкомовного у російському істеблїшменті Міцкевича? Він у порівнянні з по-європейськи освіченим поляком виглядав саме так, як і описував: «Мы все учились понемногу чему-нибудь и как-нибудь».

І далі нічого іншого, аніж завжди твердила офіційна Шевченкіана, тобто — «великі російські друзі» поет Жуковський та художник Брюллов звільнили нещасного, але талановитого юнака. І став той Кобзарем. В атмосфері священної пам'яті про загиблого Пушкіна та його друга Міцкевича, аякже.

Правда, після подорожі в Україну Шевченко пише поему «Сон», де своє обурення висловлює повною мірою. Єдиний виняток знов чомусь становить пам'ятник Петру. «Шевченко ненавидів царя Петра I і Катерину II — розмірковує Лепкий. — Але він сам був художником високого рівня, тому вигляд прекрасного творіння Фальконе обеззброював його до певної стриманості у його описі, до певної художньої поміркованості». Стриманість. Поміркованість. Як і належить, правда?

Наприкінці Лепкий намагається таки вивести якийсь історично-літературний підсумок, знайти причину очевидних суперечностей. «Чи знав Шевченко перед написанням свого “Сну” III частину “Дзядів” разом з “Фрагментом” (“Ustępem”), які були заборонені в Росії, того ані підтвердити, ані заперечити не міг би — пише в фіналі дослідник. — А те, що подібність між тими творами існує — це очевидно. Подібність не тільки в окремих виразах та образах, але й у духовному підґрунті, в джерелах натхнення, з яких “Сон” та “Фрагмент” вийшли. Диктувало їх почуття кривди, яку заподіюють народам поетів й те святе обурення, якого укрити не могли. А те, що Шевченко дав цьому обуренню свій власний індивідуальний вираз, то не підлягає сумніву».

Звісно, Богдан Лепкий — гуманітарій. Ще й митець. Він добре відчуває, та не завжди адекватно свої відчуття описує. Будучи при цьому людиною, повною історичних та національних комплексів. Дорікнути його у цьому важко. Практично нема сенсу. Адже переважна більшість навіть сучасних мешканців Європи не спроможна зрозуміти, чому росіяни є такими, якими вони є, а не подібними до, наприклад, Чехова чи Льва Толстого. (Якби вони поспілкувалися з молодими Чеховим чи Толстим — боюся, думка про таємничу російську душу кардинально помінялася б).

Тому від Богдана Лепкого у цій короткій розвідці, де він намагається знайти точки дотику та відмінності між поляком, українцем та росіянином, годі чекати остаточної відповіді. Не впевнений, чи він взагалі ставив перед собою таке завдання. Адже для того, щоби наблизитися (не скажу — дати відповідь) до розуміння перебігу подій, треба спробувати встати на місце того, кого апріорі вважаєш неправим. Це дуже складно, це вимагає насилля над самим собою.

Чому образився Пушкін на Міцкевича? Адже він закохався у талановитого поета, освіченого європейця, чесну й порядну людину. Саме таким він був в уяві Пушкіна, готового визнати навіть поетичну першість побратима. Поки той не зрадив, з точки зору Пушкіна, його країну. Міцкевич відповів невдячністю на любов. «Он между нами жил, — з докором згадує Пушкін. — Он посещал беседы наши. С ним Делились мы и чистыми мечтами И песнями». Так-так. А про що, власне, були ці мрії. А звісно про що: «Когда народы, распри позабыв, В великую семью соединятся». Ми вже знаємо цю «сім'ю», 70 років у ній прожили. Та Пушкін попереджає читача з перших рядків, що він особисто ніколи цьому ляху віри не йняв. Бо Міцкевич жив «середь племені ему чужого».

Добре, нехай це будуть особистісні чвари, поети — завжди суперники, чекати від них взаємної поваги чи дружби було б наївно. Але Пушкін не укриває своєї громадянської позиції. Богу дякувати — завжди був чесною людиною, цього не забрати. Тому й пише про конфлікт між Росією та спільнотою, яка колись звалася Польщею: «Кто устоит в неравном споре: Кичливый лях, или верный росс?». Для Пушкіна питання взагалі нема.

Власне, з тої самої причини інший російський літературний класик, Вісаріон Белінський картав Тараса Шевченка, якого вже покарали, вже відправили у солдати. Бо цей малорос посмів бути невдячним добрим росіянам, які витягли його з кріпацтва, хоча й не мусили. А він підставив їх, брутально лаючи царя та царицю у своїй поемі. Адже Жуковський, який його врятував з неволі, не просто собі якийсь поет, він автор державного гімну Російської Імперії «Боже, царя храни!», він вчитель майбутньої імператриці Олександри Федорівни та наставник майбутнього царя Олександра II Визволителя.

Звичайно, і Пушкін був на засланні. В селі Михайловському, де лишив після себе добру пам'ять у вигляді жвавих кучерявих хлопчиків та дівчаток. І Міцкевича покарали за революційну підпільну діяльність. Вислали до Москви та Криму. Без коментарів, як кажуть.

Лепкий намагався бути об'єктивним та толерантним, поступливим та ввічливим, інтелігентним та поміркованим. Справжнім українцем європейського походження. Сказати правду — і нікого не образити при цьому. Sapienti sat.

БОГДАН ЛЕПКИЙ У РЕЦЕПЦІЇ УЛАСА САМЧУКА

О. В. Васишин,
кандидат філологічних наук, доцент,
Р.О. Дубровський,
кандидат філологічних наук, старший викладач
Кременецька обласна гуманітарно-педагогічна академія ім. Тараса
Шевченка (УКРАЇНА)

ABSTRACT

У статті зроблено спроби висвітлити мало вивчене на сьогодні питання рецепції Лепкого у творчій спадщині видатного українського письменника Уласа Самчука. Класика Б. Лепкого залишила помітний слід у творчому й духовному розвитку письменника та знайшла свій інтертекстуальний вияв у його творах.

Ключові слова: рецепція, дискурс, текст, мемуарна творчість, еміграція.

В статье сделаны попытки осветить мало изученный на сегодня вопрос рецепции Лепкого в творческом наследии выдающегося украинского писателя Уласа Самчука. Классика Лепкого оставила заметный след в творческом и духовном развитии писателя и нашла свое интертекстуальное выражение в его произведениях.

Ключевые слова: рецепция, дискурс, текст, мемуарная творчество, эмиграция.

W artykule dokonano próby naświetlenia mało znanej dziś kwestii recepcji Łepkiego w twórczej spuściznie wybitnego ukraińskiego pisarza Ułasa Samczuka. Dorobek B. Лепкого pozostawił znaczący ślad w twórczym i duchowym rozwoju pisarza i znalazł swój wyraz intertekstualny w jego twórczości.

Słowa kluczowe: recepcja, dyskurs, tekst, kreatywność memuarystyczna, emigracja.

The article attempts to highlight the problem of the reception of Lepky in the creative heritage of outstanding Ukrainian writer U. Samchuk. Lepky's classics has made an outstanding impact upon the creative and spiritual development of writers and found its intertextual expression in his works.

Key words: reception, discourse, text, literary works, emigration.

Богдан Лепкий і Улас Самчук — видатні постаті у полікультурному просторі. Вони належать до тих видатних представників української літератури, твори яких ще довго залишаться знаковою подією політичного, культурного та мистецького життя. Про літературно-критичну діяльність Уласа Самчука найґрунтовніше написав професор Мойсей Гон (Рівне), зусиллями якого вперше в Україні видано збірник літературно-критичних статей, доповідей, інтерв'ю Уласа Самчука, що дає можливість пізнати ще одну яскраву грань його різнобічного таланту.

Про значення Лепкого у творчому зростанні Уласа Самчука наголошують у літературознавчих дослідженнях Г. Чернихівський, О. Веретюк, І. Руснак, Марія Білоус-Герасевич та ін.

Улас Самчук не створив об'ємних праць з історико-літературних проблем, але його статті, виступи, доповіді, рецензії, інтерв'ю, есе, листи уможливають повніше й глибше осмислити постаті не тільки відомих українських письменників (як в діаспорі, так і на материковій Україні), а й всесвітньо відомих майстрів художнього слова.

Мета даної статті — з'ясувати вплив на художню свідомість У. Самчука духовного потенціалу славетного Лепкого.

Прискіпливий дослідник неминуче зверне увагу на той факт, що прагнення стати європейцем в широкому значенні цього слова якраз і характерне для осмислення творчих доль обох українських письменників. На думку О. Веретюк, саме Польща свого часу прийняла цього «мирного посланця» українського народу в еміграції. Адже «Лепкий у цей складний час у взаємовідносинах поляків і українців підпорядковує свою педагогічну, громадську й творчу діяльність суспільно-політичним завданням — ліквідації ворожого ставлення один до одного. Методи Лепкого у цій роботі: популяризація української літератури в Польщі, а польської — в Україні, елементи наголошення у письменницькій науковій творчості на тих моментах історії, коли взаємовідносини між народами служили на благо обидвох» [1, с.100-101].

За яких обставин відбулося перше знайомство Уласа Самчука з Богданом Лепким, дізнаємося із спогадів «На білому коні»: «У Кракові перебували двоє старих ветеранів нашої, вже класичної літератури — Катря Гриневичева і Богдан Лепкий. Це не емігранти і не люди кон'юнктури, як ми, це старі законні громадяни цього древнього міста Ягеллонів. Відвідати їх було для мене особливою процедурою. Я, хоча на генерацію від них молодший, що належав до того покоління людей і письменників, для яких старші люди мали вартість не лише як люди творчості, але й певної родової, традиційної чи історичної сили і приваби» [2, с. 34]. У цій частині нотатків він свідомо зізнається, що Богдана Лепкого, як і Катрю Гриневичеву «шанував за їх непосредній з'язок з епохою Івана Франка, за їх труд чесний, за їх шляхетну поставу і взагалі за їх духовну силу великого засягу» [2, с. 34].

В якій мірі готувався Улас Самчук до першої зустрічі, засвідчують його справді «барвисті, радісні, оптимістичні» враження про К. Гриневичеву, чого не можна сказати і ще про одну візиту у автора монументальної трилогії «Мазепа» та коротенького вірша «Чуєш, брате мій», що під його слова і мелодію за празьких часів ми проводили всіх наших друзів на вічний спокій, що був нашим похоронним маршем» [2, с. 34].

У цій частині його суджень помітне вже глибоке студювання Самчуком творів, «насичених лірикою, смутком, тугою, щирістю і патріотизмом». Навіть у тих коротких і доволі лаконічних штрихах вчувається Самчукове захоплення цією непересічною творчою особистістю: «Богдан Лепкий, Професор (написано з великої літери не випадково. — О. В., Р. Д.), поет, письменник, вчений, посол, промовець. Аристократ виглядом і душею. Останній могікан людей цього роду культури, стилю і форми» [2, с. 35].

Далі автор деталізує побутові деталі краківського помешкання Лепкого, акцентуючи на тому, що воно було не тільки «завалене книгами», але й різними антикварними речами. І тут вже робить своєрідне плавне порівняння: «Контраст до пані Катрі: ніякого захоплення, ніякої патетики. Тихий, повільний, спокійний. До всього — хворий на шлунок. При моєму вході він лежав на канапі, я просив його не вставати, але він встав.

— Радий вас бачити, бо я про Вас багато чув... А ось, видите — хворію. Перепростую за непорядок! — сказав він на привітання» [2, с. 35].

Автор «Волині» вибачився за те що потурбував, але вже дуже хотілося йому «пізнати і бачити» цього достойника. І Самчук далі додає: «Він це розуміє, бо сам був колись цікавий. Це вже теперішня молодь не вважає нас, старих, за щось вартісне, казав він. Мені було ніяково затриматися, і тому моя візита не тривала довго. Він мав утомлений вигляд, і йому, видно, було тяжко говорити... На прощання він дякував за відвідини, просив ще заходити і знову вибачався, що так слалося. Я побажав йому видужання і пішов. Приємно, що міг за життя бачити цю людину. Тоді ще не думалося, що це буде востаннє, бо трохи пізніше, цього самого року, прийшла сумна звістка, що цього шляхетного поета не стало між живими» [2, с. 36]. Ця коротка літературна силуетка наочно увиразнює не тільки деталі й штрихи першої й останньої зустрічі двох великих українців, й свідчить про обопільний інтерес один до одного як посередників полікультурного простору. Топос Кракова для української культурно-політичної незалежної еліти виявився суттєвим і визначальним: «У той час можна було говорити не лише про Краків польський, — згадує Самчук. — Тут перебувала добра половина українського Львова, плюс порядна частина Праги, Берліну, Варшави і багатьох інших провінцій нашої безмежної емігрантської держави» [3, с. 35].

На превеликий жаль, упродовж багатьох тисячоліть імена Б.Лепкого та У.Самчука замовчувались в Радянській Україні, а їхні твори були вилучені з літературного процесу. І тільки завдяки виданій і збереженій у діаспорі книзі мемуарів «На білому коні» можна дізнатися про зустріч цих велетнів української літератури.

За слушним зауваженням Оксани Веретюк, «мирний посланець» українського народу в Польщі, Лепкий у цей складний у взаємовідносинах поляків та українців період підпорядковує свою педагогічну, громадську і творчу діяльність суспільно-політичним завданням — ліквідації ворожого ставлення народів один до одного» [5, с. 37].

Оскільки Краків став на той час центром національно-визвольного руху, то українська культурно-політична незалежницька еліта, до якої належали Б. Лепкий, К. Гриневичева, Р. Купчинський, О. Штуль та ін., максимально використовувала можливості Українського видавництва, друкуючи на сторінках різних видань свої твори. Тож поява у них творів як У. Самчука, так і Б. Лепкого уможливила факт їхнього творчого зростання та поступу.

У своїй статті «Про прозу взагалі і прозу зокрема (До проблеми нашої літературної прози)» Улас Самчук, на думку Романа Гром'яка, доволі фахово підійшов до аналізу української прози, називаючи серед двадцяти українських прозаїків також ім'я Богдана Лепкого. Напевно, немає твору в У. Самчука, в якому б він не звертався до проблеми історичної пам'яті, маючи за приклад найкращі зразки художнього переосмислення історичного минулого — твори Б. Лепкого («Мазепа»: «Мотря», «Не вбивай», «Батурин», «Полтава»; «Крутіж»). Така оцінка була спричинена тим, що ще у молоді літа він майже повністю перечитав українську класику, не минаючи і Б. Лепкого. У мемуарах «Планета Ді-Пі» уже вдруге згадує У. Самчук цього «мирного посланця» в сумну й прикру хвилину відходу в потойбіччя «видатної письменниці Катрі Гриневичевої», ставлячи її в один ряд із видатними письменниками І. Франком, В. Стефаником та Б. Лепким [3, с. 264].

Улас Самчук та Богдан Лепкий — уродженці Тернопільщини. Уже цей факт дає підстави твердити про пасіонарність наших теренів, на яких зросло не одне покоління творчих особистостей, які брали за повчальний приклад самовідданого служіння слову саме ці знакові постаті.

ЛІТЕРАТУРА

1. Веретюк О. Українське літературне життя у міжвоєнній Польщі (Видання. Постаті. Українсько-польські літературні контакти): навчальний посібник. — Тернопіль: 2-е вид, 2001. — С.100-101.
2. Самчук У. На білому коні. На коні вороному: Спомини і враження : У двох частинах. — Острог — Луцьк : Вид-во НаУОА, ПВД «Твердиня», 2007. — 424 с.
3. Самчук У. Плянета Ді-Пі : Нотатки й листи / Улас Самчук. — Вінніпег, 1979. — 355 с.
4. Самчук У. Роздуми про літературу. Збірник літературно-критичних статей / У. Самчук ; [упор., примітки, післямова М. Я. Гона]. — Рівне, 2005. — 103 с.
5. Weretiuk O. Kwestia rodowodu we współczesnej powieści ukraińskiej i polskiej (na przykładzie wybranych powieści) / O. Weretiuk // Przegląd humanin styczny. — 2002. — № 3. — S. 35-40.